

Arrest

nr. 102 331 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 mei 2013 om 17 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in, samen met zijn vader, moeder en minderjarige broer. Op 19 januari 2012 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 17 april 2012 bij arrest nr. 79 362 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 februari 2012 dient verzoeker, samen met zijn ouders en broer, een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in het kader van de medische aandoeningen van zijn vader.

Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asiel, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 6 juli 2012 bij arrest nr. 84 293 de beslissing vernietigt.

Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 13 december 2012 ingetrokken.

Op 18 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 februari 2012 waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 april 2013.

Op 30 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A. P.(...), attaché wordt aan

de persoon die verklaart zich H., J.(...) te noemen, geboren te Shkoder op (...)1991, en welke verklaart van Albanese nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁽⁴⁾.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene werd op 29/04/2013 door de arbeidsinspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjecho, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd betrokkene op 29/04/2013 door de arbeidsinspectie betrapt op zwartwerk.

Op 10/10/2011 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 19/01/2012. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 19/01/2012. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep definitief geweigerd op 17/04/2012.

Betrokkene diende op 28/02/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18/02/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 30/04/2013.

Betrokkene werd op 30/10/2012 door de gemeente Tielt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar (maximum drie jaar) omdat:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene werd op 29/04/2013 door de arbeidsinspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk er bestaat dus een risico op onderduiken”

2. Over de ontvankelijkheid

Voor wat de beslissing tot vasthouding betreft dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Voor de grieven die verband houden met deze component is de Raad niet bevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 290; EHRM 8 juli 1999, *Cakici/Turkije*, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, *Doran/Ierland*, § 57; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhiën)/Frankrijk*, § 66).

3.2.1 De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2 De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mijs toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van

deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.2.3 Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samen-lezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4 Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5 Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6 Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.7 *In casu* is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld.

Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht - onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, *vzw L'Erablière/België*, § 35).

4.2.2 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij. Verzoekende partij heeft haar vordering ingediend binnen de 5 dagen zoals vermeld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1 Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het eerste middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM en in het tweede middel van artikel 5F van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de nog hangende procedure tot het verkrijgen van een verblijfsrecht en meent dat hij er op mag vertrouwen wel degelijk op het grondgebied te mogen verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er nog een *“hangende procedure tot het verkrijgen van een verblijfsrecht”* loopt. In de mate verzoeker doelt op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van zijn vader, ingediend op 28 februari 2012, kan verzoeker niet worden gevolgd nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aangaande deze aanvraag een beslissing is genomen op 18 februari 2013. Deze beslissing is aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 april 2013 om 9.45 uur. Op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing, met name op 30 april 2013 om 13.15 uur kon verzoeker er aldus niet op *“vertrouwen”* dat hij op het grondgebied mag verblijven nu hij voor het overige geen verblijfsmachtiging noch verblijfsrecht aantoont. Uit de stukken blijkt dat verzoekers asielaanvraag definitief is verworpen op 17 april 2012 en dat verzoeker geen andere procedures heeft lopen. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en die een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, een bevel af te geven met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Bovendien merkt de Raad op dat nu geen procedure tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf wordt aangetoond, de grief met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn niet dienstig is.

Waar verzoeker meent dat *“in de volledige motivering van de beslissing niks terug te vinden is van de aanvraag conform artikel 9ter Vw dd 28 februari 2013”*, houdt zijn grief geen steek aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het volgende kan worden gelezen: *“Betrokkene diende op 28/02/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18/02/2012 en deze beslissing werd hem betekend op 30/04/2013.”* Dit betoog mist derhalve *prima facie* feitelijke grondslag.

Met het argument *“gezien verzoeker kan teruggedreven worden ondanks er nog geen beslissing werd betekend aangaande de machtiging tot verblijf conform artikel 9ter”*, toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel, aangezien uit de motieven van de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, blijkt dat er wel degelijk een beslissing was genomen aangaande de machtiging tot verblijf.

Waar verzoeker betoogt dat hij nog in het bezit was van een immatriculatieattest op het ogenblik van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch wordt aangetoond door verzoeker. Bovendien, zelfs mocht verzoeker nog in het bezit zijn van een immatriculatieattest, dient opgemerkt te worden dat dit document geen andere waarde heeft

dan die van een *instrumentum* dat niet onderbouwd is door het *negotium*, te weten de onderliggende (verblijfs)machtiging. Het voorlopig toegestaan verblijf van verzoeker, steunde op een asielpcedure die definitief is afgelopen sinds 17 april 2012. De aangevoerde schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is bijgevolg evenmin aangetoond.

Verder betoogt verzoeker dat het helemaal niet vast staat dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft immers een vaste woonst, verblijft bij zijn ouders en broer en het risico tot onderduiken staat niet vast. Verzoeker meent dat hij op grond van artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 27 van de vreemdelingenwet niet kan worden opgesloten. Vermits hij nu toch van zijn vrijheid is beroofd, houdt dit een schending in van artikel 5F van het EVRM. Voormeld artikel bepaalt: “Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: (f) In het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is”. Voor zover verzoeker meent dat hij onrechtmatig wordt vastgehouden, wijst de Raad er nogmaals op niet bevoegd te zijn wat betreft de beslissing tot vrijheidsberoving, zodat het betoog dienaangaande niet dienstig is.

Ter terechtzitting voegt de raadsman van verzoeker toe dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en dat het “vorig bevel” waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is ingetrokken door de verwerende partij bij beslissing van 14 januari 2013. De raadvrouw van verwerende partij repliceert dat het bevel om het grondgebied te verlaten, - dat gepaard gaat met een vasthouding met het oog op verwijdering en zonder een termijn voor vrijwillig vertrek -, niet een vorig bevel tot grondslag heeft maar wel het feit dat hij door de arbeidsinspectie betrappt is op zwartwerk en sinds 17 april 2012 onwettig verblijf houdt op het grondgebied. De Raad merkt op dat de opmerkingen van de verwerende partij overeenstemmen met de stukken van het administratief dossier. Het motief in de bestreden beslissing dat artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt toegepast omdat “betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet”, en “Bovendien werd betrokkene op 29/04/2013 door de arbeidsinspectie betrappt op zwartwerk”, is derhalve niet kennelijk onredelijk, noch onjuist.

Waar de raadsman ter terechtzitting de schending opwerpt van artikel 21 van de “verordening betreffende het Schengeninformatiesysteem” en meent dat de proportionaliteit van de “SIS-input van het inreisverbod” niet is nageleefd, merkt de Raad op dat verzoeker geen ‘nieuw middel’ op een ontvankelijke wijze voor het eerst ter terechtzitting kan aanvoeren aangezien het geen middel van openbare orde betreft, noch een middel is dat verzoeker niet in het inleidend verzoekschrift kon aanvoeren. Overigens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit slechts een *voorstel* tot invoering van een persoon in het SIS betreft, geïntroduceerd op 30 april 2013.

Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoeker partij *prima facie* niet de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Derhalve lijkt hij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In elk geval wordt in de huidige stand van het geding de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

5.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker wijst op artikel 5 van het EVRM en herhaalt dat hij op een onrechtmatige wijze is opgesloten wat een "*niet te herstellen nadeel*" vormt. Voor zover het nadeel betrekking heeft op de vrijheidsberoving dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot vrijheidsberoving niet voor de Raad kan worden aangevochten, maar het voorwerp dient uit te maken van een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Voorts is het nadeel aan zijn eigen toedoen te wijten nu verzoeker op het Schengengebied verblijft zonder geldig visum –verzoeker toont het tegendeel niet aan- en hij de reglementeringen niet respecteert aangezien hij op 29 april 2013 op heterdaad werd betrapt op zwartwerk. Bovendien zal de vrijheidsberoving precies een einde nemen wanneer de bestreden beslissing wordt uitgevoerd.

Verzoeker stelt vervolgens dat hij door het inreisverbod zijn rechten *conform* artikel 9 van de vreemdelingenwet niet kan uitoefenen. Hij is goed geïntegreerd en kan onmiddellijk aan het werk. Hij heeft de intentie om bij een eventuele terugkeer een aanvraag in te dienen *conform* artikel 9 van de vreemdelingenwet. Hij is evenwel genooddaakt om 3 jaar te wachten alvorens hij de aanvraag kan indienen. Bovendien is de Belgische ambassade bevoegd voor Albanië gelegen in Sofia. Aangezien het inreisverbod geldt voor het Schengengebied kan hij geen aanvraag met toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet indienen nu hij de Schengenzone gedurende drie jaar niet mag betreden.

Verzoeker werd op heterdaad betrapt voor een inbreuk op de wetgeving inzake tewerkstelling. Hij was niet in het bezit van een arbeids- of beroepskaart en had geen geldig visum in zijn paspoort. Ook kan niet ernstig betwist worden dat door een inbreuk te plegen op de Belgische wetgeving inzake tewerkstelling verzoeker de openbare orde schendt. Bovendien voert verzoeker zelf aan dat hij en zijn ouders "*steun ontvangen van het OCMW*". Bijgevolg kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk redelijke wijze oordelen dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten mocht gegeven worden onder de vorm van een bijlage 13*septies* met inreisverbod voor drie jaar. Het ingeroepen nadeel mag niet in hoofdzaak of niet in belangrijke mate het gevolg zijn van de eigen keuzes of te wijten zijn aan zijn eigen toedoen, daden of gedragingen van verzoeker (RvS 8 januari 2003, nr. 114 306). *In casu* is het aangevoerde nadeel aan hemzelf te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg *in casu* niet worden aanvaard als hinderpaal voor het verderzetten van zijn 'beroepsactiviteiten'. Dit klemt nog meer nu verzoeker tot op heden geen pogingen verrichte om een machtiging te bekomen om reden van zijn tewerkstelling.

Ter terechtzitting voegt de raadsman van verzoeker toe dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, nu hij ten gevolge van een gedwongen terugkeer wordt gescheiden van zijn ouders en broer. Los van de vraag of ter terechtzitting op ontvankelijke wijze een nieuw middel kan worden opgeworpen, merkt de raadvrouw van verwerende partij terecht op dat het "*ganse*" gezin op illegale wijze verblijf houdt op het grondgebied en dat ook zijn ouders en broer het grondgebied dienen te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ouders en broer niet meer beschikken over een

verblijfsmachtiging of verblijfsrecht sinds de definitieve verwerping van hun asielaanvraag, met name op 17 april 2012 bij arrest nr. 79 362 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De loutere indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf geeft geen automatisch recht of machtiging tot verblijf. Waar verzoeker aldus de mening zou zijn toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij en zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 28 februari 2012 hadden ingediend, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel niet opschoort (*cf.* RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Ter terechtzitting werpt de raadsman van verzoeker vervolgens op dat er nog een hangende aanvraag 9ter was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat met betrekking tot de aanvraag om medische redenen van zijn vader reeds een beslissing was genomen op 18 februari 2013. Ter terechtzitting vervolgt de raadsman van verzoeker dat deze beslissing niet ter kennis is gebracht aan verzoeker. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat zijn grief feitelijke grondslag mist, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing is ondertekend en dus ter kennis is gebracht aan verzoeker op 30 april 2013 om 9.45uur. De raadsman van verzoeker betwist vervolgens de handtekening. De Raad stelt evenwel vast dat de handtekening identiek is aan de handtekening van verzoeker die op vorige betekende stukken zijn aangebracht door verzoeker zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de handtekening aangebracht op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard niet van hem zou zijn. De raadsman van verzoeker wijst ter terechtzitting op het bezit van de "oranje kaart" of het immatriculatieattest dat geldig was tot 9 mei 2013 en waardoor hem op onrechtmatige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven op 30 april 2013. De raadsvrouw van verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat verzoeker, zowel als zijn ouders en broer, sinds het arrest van 17 april 2012 waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus is geweigerd aan betrokkenen, geen recht meer hebben op een tijdelijke verblijfsmachtiging; niet in het kader van een asielaanvraag en evenmin in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf die overigens nooit onontvankelijk is verklaard. Zij betwist evenwel niet dat verzoeker nog in het bezit was van een immatriculatieattest geldig tot 9 mei 2013. Dit attest bevatte echter geen juridische grondslag tot verblijfsmachtiging aangezien de asielprocedure definitief was afgelopen sinds 17 april 2012. De Raad merkt op en herhaalt (zie bespreking onder het middel) dat het immatriculatieattest geen andere waarde heeft dan die van een *instrumentum* dat *in casu* niet onderbouwd was door een *negotium*, te weten de onderliggende verblijfsmachtiging. Ten slotte betoogt de raadsman van verzoeker dat de beslissing van 18 februari 2013 betreffende de aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet, niet is ter kennis gebracht aan zijn ouders noch aan zijn broer terwijl de aanvraag is ingediend namens het ganse gezin. De Raad merkt op dat *in casu* de beslissing van 18 februari 2013 niet het voorwerp is van huidig geding waardoor de grief gericht tot voormelde beslissing niet onontvankelijk kan worden opgeworpen.

Waar verzoeker meent dat hij door het inreisverbod, eens hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zijn "recht" om beroep te doen op artikel 9 van de vreemdelingenwet verliest voor drie jaar, merkt de Raad op dat niets hem belet de opheffing van het inreisverbod te vragen zodra hij, hetzij zijn werkgever, zich in regel heeft gesteld om tewerkgesteld te worden in het Schengengebied. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij een dergelijke opheffing enkel kan vragen aan de Belgische ambassade te Sofia en dat hij de opheffing *in personae* dient te vragen.

Verzoeker vervolgt in zijn verzoekschrift dat het hem wegsturen naar zijn land van herkomst in het nadeel is van de Belgische samenleving die reeds te kampen heeft met de gevolgen van de vergrijzing op de arbeidsmarkt. Verzoeker die minstens 1 op de 4 jobs kan vervullen is broodnodig om de welvaart te kunnen behouden.

Verzoeker kan zich niet beroepen op een nadeel dat derden (de Belgische samenleving) zou kunnen ondervinden (RvS 30 september 2002, nr. 110 759). Hetzelfde geldt voor het nadeel die zijn vader zou kunnen ondervinden omwille van de "stress" die de repatriëring van verzoeker tot gevolg zou kunnen hebben.

Verzoeker kan niet volstaan met vage hypothetische beschouwingen die in zijn middel worden herhaald (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797), terwijl zijn illegaal verblijf en zwartwerk bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het gegeven dat zijn vader te lijden heeft aan stress en dat hierdoor zijn medische toestand zou kunnen verslechteren, is puur hypothetisch en niet

aangetoond aan de hand van concrete elementen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn vader hem niet kan volgen naar hun herkomstland, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn vader niet over een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht beschikt op het Belgisch grondgebied sinds 17 april 2012 en dat de aanvraag om medische redenen betreffende zijn vader, onontvankelijk is verklaard op 18 februari 2013.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Er is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizenddertien door:

mevr. N. MOONEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. MOONEN